

LVII.

B e t æ n k n i n g

over

F o r s l a g t i l L o v o m V a l g m e n i g h e d e r.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 15de April 1868.)

Efterat nærværende Udvalg fra Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet havde be-
gjært og erholdt tilstillet Landemodsacterne for
afvigte Aar og de Betænkninger fra samtlige
Biskopper, hvormed disse Acter vare indsendte
til Ministeriet, og som samlede ville findes
trykte i Bilag A., var Udvalget rede til at
conferere med den daværende Kirke- og Un-
derviisningsminister, men Biskop Kierkegaards
Sjældstilsstand hindrede en saadan Conference
indtil Ministerens Afgang, og i Mellemtiden
fra Afgangen og indtil den nuværende Kirke-
og Underviisningsministers Udnævnelse stillede
Udvalgets Møder efter Opfordring fra Con-
seilspræsidenten i Bero. Saa snart som imid-
lertid den nye Minister for Udvalget havde
afgivet den Erklæring, at han fastholdt Lov-
forslaget, optoges Forhandlingerne paany,
uden at det dog ved disse er opnaaet, at Ud-
valgets Medlemmer have kunnet forene sig om
nogen sælles Indstilling i denne Sag. Medens
nemlig Fleertallet (Grevenkop = Casten-
schjold, Rieger, Liebe, Madvig og
Skeel) finder det foreliggende Forslag util-
raadeligt og forgjæves har forsøgt at udjævne
Meningsforskjellighederne ved et Ændringsfor-
slag, der, i Overensstemmelse med de alt under
1ste Behandling fremkomne Antydninger, tilsigtede

at afhjælpe den Trang, hvorfra Lovforslaget
maa anses at være udgaaet, paa en med den
nuværende Kirkeorganisation bedre forenelig
Maade, holder Mindretallet (Forchhammer,
Haffner, Hasle og Bloug) sig til Lov-
forslaget, som det foreligger, ikkun med en
fålt mindre væsentlig Forandring.

Udvalgets Mindretal bemærker for sit
Bedkommende, at det er dets Overbeviisning,
at Kirken ikke kan forblive uberørt af den al-
mindelige Udvikling, men efterhaanden maa
indrømme sine Medlemmer en større individuel
Frihed, samt at enhver Forandring i den be-
staaende kirkelige Lovgivning ikke kan udsættes,
indtil det engang lykkes at gennemføre Grund-
lovens § 75, hvortil al Forberedelse endnu
fattes, og hvorom Meningerne gaae vidt fra
hinanden. Mindretallet nærer fremdeles ingen
Tvivl om, at den fulde ubeelte Lovgivnings-
magt i kirkelige som i borgerlige Anliggender
er hos Kongen og Rigsdagen i Forening og
vil forblive der, hvordan saa end § 75 kommer
til Udførelse; men paa den anden Side er-
kjende vi det for naturligt, at den kirkelige Lov-